

[Gert Petersen]

ne finde på at sige. Dermed mente han mere nøgternt, at nu skulle der forhandles. Det er der så blevet, først om den første, så om den anden, så om den tredje og til sidst – og vistnok meget lidt – om den fjerde plan.

I torsdags meddelte statsministeren så, at scenariet er udsat for måske at blive genoptaget senere. I mellemtiden ville han tale med de borgerlige partier om noget mere prosaisk, nemlig finansloven. Således forvandlede altså en løve til et lam. Den store, omkalfatrende plan er indtil videre lagt i arkivet. Et halvt års forhandlinger førte ikke til andet – set fra min udkigspost – end total signalforvirring fra de tre regeringspartier inklusive deres fire, fem eller seks fløje. Det må statsministeren da have draget nogle konklusioner af, og dem glæder jeg mig til at høre lidt om.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg synes ikke, jeg på nogen måde fejlvurderer dagens begivenheder, når jeg siger, at det vist er naturligt, at jeg nu nøjes med på regeringens vegne at henvise til den debat, vi har ført igennem mange timer, og jeg refererer til de adskillige indlæg, jeg allerede har holdt. Der foreligger fortsat en forhandlingssituation om finansloven og om de store planer om reformering af dansk samfundsøkonomi. Det skal vi arbejde videre med i den kommende tid. Om det lykkes eller ej, ved jeg ikke. Jeg ved bare, at jeg håber på det.

Forhandling

Gert Petersen (SF):

Jeg vil godt takke statsministeren for hans meget overskuelige svar. Hvis jeg selv skulle uddrage en konklusion af det, kommer jeg til det resultat, at statsministeren finder, at han har været igennem en serie af interessante oplevelser, og det er så det tætteste, statsministeren kan komme til en konklusion af det, der er sket.

Jeg vil godt føje nogle bemærkninger til: 7 års borgerligt styre er endt i dyb krise. Ganske vist har alle 7 år været kriseprægede, og hver gang har skiftende regeringer under samme statsminister og med De Radikales støtte, hvad enten de var i regering eller ej, med usvigelig sikkerhed tacklet vanskelighederne sådan, at der kom yderligere vanskeligheder ud af det.

Det rækker lige fra afskaffelsen af den automatiske dyrtidsregulering – det var noget af det første, der skete, og det anså man jo dengang for at være den helt store mirakelkur – til den i og for sig rigtige renteafgiftsreform, som så til gengæld blev så håbløst administrativt forkludret ved skatteministerens ihærdige indsats, at det bedste egentlig ville være at suspendere den, mens der bringes orden i tingene.

Det undrer ikke SF, at arbejdsløsheden er lige så katastrofalt høj nu, som den var for 7 år siden, eller at udlandsgælden er blevet fordoblet i disse 7 år. Det undrer os heller ikke, at vilkårene for de dårligst stillede er blevet forringede, og at kredsen af dårligt stillede er blevet meget større. Det er efter vores opfattelse naturlige følger af den politik, der er ført, og som bunder i en dybt borgerlig filosofi.

Men denne gang er den politiske krise dybere end tidligere, for efter alt at dømme er regeringen nu også ramt af handlingslammelse. Den udsender krydsende signaler, som skyldes indre splid. Den løber desperat fra – ja, jeg kan jo ikke sige fra Herodes til Pilatus – men så fra hr. Svend Auken til fru Pia Kjærsgaard.

Mest undren vækker egentlig De Radikales adfærd. De gik ind i regeringen for at hindre en højredrejning med Fremskridtspartiet. Det sagde de faktisk dengang, og nu satser den selv samme regering med alt for mange radikale ministre i sin midte på et forlig med Fremskridtspartiet. Om det lykkes, ved jeg ikke, men at forsøget overhovedet gøres er beskæmmende for De Radikale og burde give dem anledning til nogen selvransagelse. Dette er ment som en venlig opfordring.

Hvorom alting er, er den borgerlige politik ikke alene fattig på resultater, men dens egen udsigtsløshed har ført den ud i lammelse.

Derfor skjuler vi i SF ikke, at det er vores håb, at denne borgerlige politik snart vil blive afløst af en alternativ politik.

Jeg vil godt sige nogle ord om hovedelementerne i en sådan alternativ politik, som SF ser den, og dermed også antyde, hvorfor det var utænkeligt, at Socialistisk Folkeparti og denne regering skulle kunne enes om store linjer i politikken.

For det første: Vi ønsker en rød/grøn skatte-reform. Vi siger ligeud – og læg mærke til det: En generel skattenedsættelse vil være uansvarlig politik, men der må ske en omlægning af